

כך באין לספר בגנות הצדיקים, כענין שנאמר: "תאלמנה שפתי שקר הדברות על צדיק עתק", ומתוך כך יהיה להם הרגל לדבר בנביאים ולתן דפי בדבריהם, כענין שנאמר: "ויהיו מעליבים במלאכי האלוקים ובזוים דבריו ומתעתעים בנבאיו", ומתוך כך באים לדבר באלוקים וכופרין בעיקר, כענין שנאמר: "ויחפאו בני ישראל דברים אשר לא כן על ה' אלקיהם".

והרי הוא אומר בהם: "שתו בשמים פיהם ולשונם תהלך בארץ" - מי גרם להם לשית בשמים פיהם? לשונם שהלכה תחילה בארץ, זו היא שיחת הרשעים שגורמת לה ישיבת קרנות וישיבת כנסיות של עמי הארץ וישיבת בתי משתאות עם שותי שכר.

מקור מס' 6 / משנה תורה לרמב"ם, שם

התבוננו מה ארע למרים הנביאה שדברה באחיה, שהיא גדולה ממנו בשנים וגדלה אותו על ברכיה, וסכנה בעצמה להצילו מן המים, והיא לא דברה בגנותו, אלא טעתה שהשותה אותו לשאר נביאים, והוא לא היה מקפיד על כל אלו הדברים, שנאמר: "והאיש משה ענו מאד", ואף על פי כן מיד נענשה בצרעת.

מקור מס' 7 / לקוטי תורה, שם

נגעים דברים גבוהים הן, שאינו נקרא טמא עד שיקראנו הכהן טמא, וכשעדיין לא קרא לו שם טמא אין הנגעים בכלל טומאה אלא אדרבה הם אורות עליונים, רק שהם דינא קשיא דקדושה.

מקור מס' 8 / דרך מצוותיך, מצוות טומאת המצורע

ואז הם בבחינת רצוא לבד, הרי זה ענין ההסתלקות מן הכלים והלבושים דמחשבה ודיבור ומעשה בעסק התורה ומצוות, אלא רק בתשוקה התדירית בכללות הנפש. ואף על פי שזהו תכלית הקדושה עדיין עם כל זה דינין מתערין מינה, רצונו לומר כיון שאין מחשבתו ודיבורו עסוקים כל היום בהמשכת אלוקות, יסתעף מזה בחינת דינים במחשבה ודיבורים שלו והסוף שיוכל להיות מזה יניקת החיצונים, והוא ענין מחשבה ודיבור בטילים אשר לא לה' המה, כי באמת אינו יכול להיות כל היום בכללות הנפש, ומיד שיפסיק יתאחזו החיצונים.

מקור מס' 1 / משנה תורה לרמב"ם, הלכות טומאת צרעת, פרק ט"ז

הצרעת הוא שם האמור בשותפות, כולל ענינים הרבה שאין דומין זה לזה, שהרי לובן עור האדם קרוי צרעת, ונפילת מקצת שער הראש או הזקן נקרא צרעת, ושנוי עין הבגדים או הבתים קרוי צרעת. וזה השינוי האמור בבגדים ובבתים שקראה אותו תורה צרעת בשותפות השם - אינו ממנהגו שם עולם, אלא אות ופלא היה בישראל, כדי להזהירם מלשון הרע.

שהמספר בלשון הרע - משתנות קירות ביתו . . . ואם עמד ברשעו . . . משתנין הבגדים שעליו . . . ואם עמד ברשעו . . . משתנה עורו ויצטרע, ויהיה מובדל ומפורסם לבדו, עד שלא יתעסק בשיחת רשעים שהיא הלצות ולשון הרע.

מקור מס' 2 / לקוטי תורה, מאמר "אדם כי יהיה בעור בשרו" . . . ונולדים סימנים בגשמיות בבשרו שלא כדרך הטבע והם הנגעים שאינם מליחות המצויים, כמו שכתב הרמב"ם שמצות נגעים אינו נהוג בזמננו זה אחר החורבן מפני שאינו מצויין כלל שיהיה שינוי בבשר עצמו בלא שום ליחה שהרי הוא כמראה החמה עמוקה מן הצל וכו', אך מעשה נסים הם...".

מקור מס' 3 / פירוש רש"י, מסכת סנהדרין, דף צח

סובלי חלאים - מנוגעים, והוא נמי [=גם] מנוגע, דכתיב: "והוא מחולל מפשעינו", וכתוב: "חליינו הוא נשא" (ישעיה נ"ג).

מקור מס' 4 / לקוטי שיחות, חלק כב, עמוד 67 (בתרגום חופשי מאידיש)

א. דיבור לשון הרע (שבא מצד מידות רעות של המדבר - יש לו קנאה ושנאה וכדומה) וגורם היזק וכו' למי שהוא מדבר אודותיו. כלומר, עיקר החיסרון הוא בכך שהלשון הרע שלו מגלה ומוציא את מידותיו הרעות ומזיק לשני...
ב. לשון הרע - מצד הדיבור עצמו: אחד שמדבר לשון הרע, ואפילו לא בכוונה וכו' - הדיבור עצמו סוחב אותו לתוך הרע.

מקור מס' 5 / משנה תורה לרמב"ם, שם

וזה הוא דרך ישיבת הלצים הרשעים: בתחלה מרבין בדברי הבאי, כענין שנאמר: "וקול כסיל ברוב דברים", ומתוך

. . מצוה היא עלינו שכל מי שיהיה מצורע שיבא אל הכהן לשאול על צרעתו והכהן יטמאנו או יטהרנו והוא יתנהג על פי התורה הכתובה כאשר יצונו הכהן, וענין הצרעת הוא שילבין מקום אחד או הרבה מקומות בעור בשר האדם ויהיו אותם המקומות לבנים הרבה עד שידמה הלובן שלהם ללובן קרום ביצה ולמעלה ממנו בלבנינות, אבל כל זמן שיהיה כהה למטה ממראה קרום ביצה אין זה צרעת אלא בוחק הוא, כלומר חולי אחר שאינו ממין הצרעת כלל.

מקור מס' 10 / שיחת ש"פ תזריע ומצורע ה'תש"א, אות ז
"גלות - שענינו העלם והסתר האור האלוקי, כמו־שכתוב "אותותינו לא ראינו גו", ועד לחשך, ובפרט חשך כפול ומכופל דסוף זמן הגלות - מצד שרשו ומקורו הוא ענין נעלה ביותר, "אורות עליונים" שלמעלה מהתגלות בכלים, ועד לבחינה שלמעלה מגילוי לגמרי ("לא ראינו") בחינת

"ישת חושך סתרו", ומפני גודל מעלת והפלאות האורות שלמעלה מגילוי, נשתלשלו למטה העלם והסתר וחושך כפשוטו, שמזה באים כל הענינים הבלתי-רצויים שבזמן הגלות.

וכיון שבשרשו ומקורו הוא ענין נעלה ביותר, אורות עליונים שלמעלה מגילוי, לכן, גם לאחרי שנשתלשל למטה להעלם והסתר וחושך כפשוטו, עד לענינים דהיפך הטהרה וכו', אין זה אלא בחיצוניות ובדרגה התחתונה ובאופן של נגיעה בלבד.

ולכן גם התיקון שעל ידי "מעשינו ועבודתינו כל זמן משך הגלות" הוא (לא על ידי ענין חדש לגמרי, אלא) על ידי התגלות ענינו האמיתי של הגלות. . אורות עליונים שלמעלה מגילוי. . , אשר, על ידי "מעשינו ועבודתינו כל זמן משך הגלות" פועלים שגם האורות העליונים שלמעלה מגילוי יומשכו ויתגלו למטה.